

LONDÝNSKÁ LOVESTORY

TONIA KRÜGER

LÁSKA
*mezi
vločkami*

FRAGMENT

Láska mezi vločkami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tonia Krüger

Láska mezi vločkami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LÁSKA

*mezi
vločkami*

Tonia Krüger

přeložil Tomáš Kurka

FRAGMENT

Tento příběh dokáže zasáhnout jako Amorův šíp. Chcete, aby si našel cestu k srdci dalších čtenářů? Vyšlete ho dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Kapitola 1

Proč jsem vlastně běžela? Spásný vchod do domu byl nekonečně daleko. Prudké nárazy větru mi hnaly vstříc provazce listopadového lijáku. Déšť bubnoval do střech a smáčel zaparkovaná auta, voda šuměla v okapech, tlačila se ven z přetékaných kanálů a vytvářela na ulicích hluboké kaluže. Jednou rukou jsem si držela kapuci, druhou pevně svírala Hamletovo vodítko. Od té doby, co jsem ráno odešla z domu, jsem neměla šanci uschnout. Hamlet mě táhl za sebou a hnal se dovnitř nejméně stejně nedočkavě jako já. Zatraceně! S Hamletem jsme se dali dohromady řízením osudu a poněkud proti své vůli, ale jednu věc jsme měli rozhodně společnou – nenáviděli jsme anglické počasí.

S hlavou staženou mezi rameny jsem pádila za psem ke vchodu. Přes hustý liják jsem pořádně neviděla na cestu a do čehosi jsem narazila. Nebyly to dveře, jak jsem předpokládala. Do chodby vpadla změt' vířících nohou a rukou, z nichž jen některé byly moje. Hamlet se hnal dál jako neřízená střela a skoro se mi vytrhl. Když se konečně zastavil, napnuté vodítko mě přimáčklo k muži zaklíněnému mezi mě a zábradlí, který bolestně vyhekl. Zvrátila jsem hlavu, abych ho zpod kapuce viděla, a zatajil se mi dech. Když jsem se mu zadívala do očí, na okamžik jsem úplně ztratila řeč. Páni, to

se mi ještě nikdy nestalo! Zelené duhovky se stříbřitým nádechem mě přitahovaly jako magnet.

„Nemůžete dávat bacha?“ zabručel nevrle a vrátil mě do reality.

„Promiňte.“ Přitáhla jsem vzpouzejícího se Hamleta, o krok ustoupila a šlehla po nabručeném týpkovi pohledem. Mohl být jen o něco málo starší než já. Odhadovala jsem ho tak na pětadvacet. Obličej měl rámovaný dvěma dokonalými linkami obočí, pod nimiž se rýsoval rovný nos a jemně vykroužené rty. Jen světlé vlasy prozrazovaly, že nevyskočil z reklamy na nejnovější typ holicího strojku. Měl je totiž dost rozčuchané a neposlušně trčely na všechny strany. Narovnal si motorkářskou bundu petrolejové barvy.

„Koukejte na cestu, ksakru.“

Ale, ale, někdo se nám špatně vyspal!

„*Zatracena budiž každá vina, ještě než se stane skutkem.*“ Sevřela jsem rty. Shakespeare mě fascinoval už od dětství a mozek mi při každé příležitosti nadhazoval citáty z jeho děl, i když jsem o to zrovna nestála.

„Co to plácáte?“ Mizerně naladěný chlápek svařstil obočí a nevlídně si mě prohlížel. Na odpověď nečekal, zřejmě ho ani nezajímala. „Nemůžete přece jen tak vletět do dveří jako zločinec na útěku!“

„Zločinec sice nejsem, ale na útěku jo. Před deštěm. Lije tam jako z konve, jestli jste si nevšiml.“ Hamlet se jako na povel otřepal. Studené kapky odletovaly z hustého kožichu všemi směry. Oba jsme rychle ustoupili k zábradlí a zase do sebe narazili. Tentokrát jsme odskočili rychleji.

„Já už jsem promočený, a to jsem ještě ven nevystřčil ani nos,“ bručel dál.

„Promiňte, nevšimla jsem si vás.“

„To se nedivím, s takovou kapucí.“ Zamračený pohled mi naznačil, že jsem k němu dosud opravdu vzhlížela zpod své rozměrově poněkud přehnané pokrývky hlavy. Stáhla jsem si ji a pokusila se nasadit co nejsmířlivější úsměv. Na okamžik se zarazil a nevrle blesky ze zelených očí zmizely. Cítila jsem, jak mi pod jeho zkoumavým pohledem hoří tváře.

„Až vylezete, ještě byste byl za takovou kapuci vděčný,“ řekla jsem a pokrčila rameny. Místo odpovědi pozvedl elegantní dlouhý černý deštník s lesklou dřevěnou rukojetí. K jeho sportovní bundě se vůbec nehodil.

„To sotva. V něčem takovém bych ven rozhodně nešel.“ Ještě jednou přešel pohledem po mých zčervenalých tvářích. Pak se opřel do dveří a otevřel deštník. Nešikovně s ním manévroval, aby ho vůbec dostal ven. Zřejmě na něj nebyl zvyklý.

„Mimochodem, psi jsou v tomhle domě zakázáni,“ poznamenal a vykročil do lžáku, aniž by mi věnoval další pozornost.

„*Pes at' štěká raději na měsíc než na takového idiota.*“ Shakespeare měl sice na mysli Římana, ale moje verze citátu mi v tu chvíli přišla výstižnější. Podívala jsem se na svého novopečeného parťáka. Z ohonu a svěšených uší mu kapala voda. Srst barvy lískových oříšků získala díky dešti kávový odstín. Vyčítavě na mě upíral své psí oči. Měl nejméně stejně mizernou náladu jako ten chlap. Stoupali jsme po vrzajících schodech k Jossinu bytu a já musela myslet na toho nezdrováka. Nemohla jsem zapomenout na to, co ve mně vyvolal jeho pohled... Ráda bych si ten pocit zopakovala. Zakroutila jsem hlavou a v duchu si vynadala. Tenhle protiva nestál za jedinou myšlenku. Asi už jsem byla až moc dlouho sama. To se pak velké události stávají i z takových maličkostí. Ale i když jsem se mlčky okřikovala, stejně jsem ho nemohla dostat z hlavy.

Joss mi otevřela a za chvíli už jsem se svou nejlepší kamarádkou seděla na pohodlné sedačce v obýváku. Déšť zuřivě bubnoval do oken. Zahřály mě tlusté vlněné ponožky a velký hrnek horkého čaje. I Hamlet si spokojeně odfrkl a uvelebil se na svém oblíbeném místě před radiátorem. Z kuchyně zaznělo pronikavé pípnutí a Joss vyskočila, aby přinesla čerstvě upečené sušenky. Vždycky mi připomínala vteřinovou ručičku – zatímco ostatní lidé se pohybovali v tempu těch hodinových nebo přinejlepším minutových, ona chvíli neposeděla a neustále sršela energií. Navíc byla neuvěřitelně chytrá a vtípná. A nejen to. Díky svým očím modrým jako studánky, blondaté hřívě, lesklým tričkům a zlatým náramkům vzbuzovala pozornost, kamkoliv vstoupila. S ničím se moc nemazala a šla hned k věci. Stejně jako teď, když postavila na stůl báječně vonící sušenky.

„Tak jak? Co uděláme, abys sehnala prachy?“

Natáhla jsem si nohy. Ačkoliv Joss momentálně sdílela byt se dvěma muži, výzdoba obývacího pokoje byla čistě v její režii. Před sedačkou ležel hustý bílý koberec. Vedle stála lampa se stínítkem z nápadných skleněných perel a celek dotvářelo několik barevných váz. Až pozorný pohled by odhalil, že mezi jejími psychologickými příručkami se na policích krčí i pár právnických knih. Patřily Jossinu manželovi Damienovi. Pořád jsem nemohla uvěřit, že zrovna nespoutaná Joss vlezla do chomoutu už ve svých jednadvaceti, ještě před promocí. A zrovna s jen o něco málo starším studentem práv. Občas mě napadlo, že to měl být jen další z jejích šokujících vtípků. Ráda dělala věci, které ostatní nečekali. Svatba byla každopádně velkolepá a nesla se zcela v Jossině duchu. Měla bych sice mít radost, ale od té doby jsem se cítila ještě osamělejší.

„Shrneme fakta,“ prohlásila. „Několik měsíců jsi šetřila na dovolenou na lyžích a teď jsou všechny prachy fuč?“

„Jo, kompletně,“ potvrdila jsem a byla ráda, že se Joss nezmínila o tom, za co jsem ty peníze utratila. Ačkoliv se babička dožila požehnaného věku, její smrt mnou přesto otřásla. Nikoho jiného jsem neměla. Vánoce budu trávit sama, jen s Hamletem schouleným u nohou. Může být něco smutnějšího než osamělé Vánoce?

„Dovolenou a silvestr na horách máme naplánované už dávno. Nemůžeš to jen tak zrušit.“

„No jo, ale co mám dělat? Na účtu mi nic nezbylo.“

Hamlet zakňučel. Možná nám rozuměl a bál se o svoji budoucnost. Situace byla opravdu na pováženou. V současné době jsem si mohla dovolit platit jen žrádlo pro psa a účty za elektřinu.

„Vážně, Febe,“ pokračovala Joss. „Přece není možné, abys...“ Zarazila se, ale pak pokračovala. „... abys byla finančně na dně jen kvůli tomu, že ti umřela babička.“

Usrkla jsem horký čaj ve snaze se trochu uklidnit. „Svoje úspory dávno utratila. Poslední peníze šly na opravy domu.“ Uspořádala jsem pro ni jen skromný, nijak okázalý pohřeb, ale stejně jsem se musela zadlužit. Stipendium stačilo jen tak tak na to, abych se udržela na škole. Ušetřit se z něj nedalo skoro nic.

„Co kdybych ti dala dovolenou jako dárek k Vánocům?“ navrhla Joss a hned pokračovala, i když jsem energicky vrtěla hlavou. „Jsme na tom s Damienem finančně docela slušně a já tě tam prostě chci mít s sebou! Jen si to představ: prašan, après-ski na baru, půlnoční ohňostroj a natěšení instruktoři!“

Ušklíbla jsem se a podívala se na ni přes okraj hrnku. „Dej mi pokoj s instruktorama. Nemám na ně náladu.“

Joss obrátila oči v sloup. „Dobře, umřela ti babička a odkázala ti dům a psa. A k nim hromadu dluhů. Ale přece nezačneš žít jako ona: osaměla stará kočičí lady – jen místo koček se psem.“

Měla pravdu. Rychle jsem se napila, abych skryla rozpaky. I Joss se odmlčela. Možná si uvědomila, že její slova zněla příliš příkře. Pohrávala si se zlatým náramkem na zápěstí. „Hele, já to nemyslela zle. Jen mi to tak vyklouzlo.“

„Ale co, vždyť máš pravdu.“ Pokrčila jsem rameny. „Jenže bez peněz je to prostě těžké.“ Joss věděla, jak to myslím. Nemohla jsem chodit s ostatními do barů a sedět tam pořád nasucho. Neměla jsem peníze na vstupenky do klubů ani na jízdenku vlakem k moři. Takže mě spolužáci přestali zvát a já seděla pořád doma.

„No tak mě nech, abych za tebe zaplatila,“ prosila a zkrřížila ruce na prsou. „Stejně mi rve srdce, že budeš na Vánoce sama. Kdybychom neměli s rodinou zamluvený ten wellness hotel, pozvala bych tě k nám. Ale silvestr oslavíme společně, přes to nejede vlak.“

„Společný silvestr by byl skvělý, ale v žádném případě tě za sebe nenechám platit! Jsi psycholožka a vždycky jsi říkala, že kamarádství a peníze by se neměly míchat dohromady.“

Joss zklamaně vzdychla. „Dobře, pak zbývá jediná možnost. Musíš si ty prachy nějak vydělat.“

Útrpně jsem se usmála. „Víc než osm set liber? Za tak krátkou dobu? To mi ukaž práci, kde mi tolik dají!“

Joss se na mě zkoumavě zadívala. „No a co takhle nabrnknout si boháče?“

„Přestaň!“ Hodila jsem po ní polštář. Joss ho chytila a rozesmála se. „Mám přece Hamleta,“ dodala jsem.

„Něco ti řeknu,“ prohlásila Joss a pevně se mi zadívala do očí. „Shakespeare je dávno mrtvý a Hamlet bude celé Vánoce myslet

jen na žrádlo. Jako ostatně pořád. To není zrovna nejlepší společnost.“

Zvedla jsem oči ke stropu. „Přece se nenechám vydržovat!“

Joss pokrčila rameny. „Když tomu tak chceš říkat...“

„To nemyslíš vážně!“ vyštěkla jsem.

„Ale jdi, nemyslím hned na tohle. Co takhle večere, společenská konverzace na úrovni a trocha flirtu? Spousta chlapů je ochotná pustit chlup jen za podobný doprovod. Za jeden večer bys měla v kapse pár stovek.“

„Hráblo ti?“ Energicky jsem zavrtěla hlavou a natáhla se pro konvici, abych si dolila čaj. „Mám svoje hranice.“

„Nehraj si na fajnovku. Podle mě za tak krátkou dobu peníze jinak neseženeš.“ Ruka s šálkem se mi zarazila na půl cesty k ústům, když jsem si všimla, jak pozorně si mě Joss prohlíží. Stiskla rty a v modrých očích se jí pobaveně zablýsklo. „Samozřejmě bys se sebou musela něco udělat.“

Rozpačitě jsem se podívala stranou. Když si Joss vzala do hlavy, že na mně zapracuje, nedalo se s ní vydržet. A přitom bych neřekla, že to bylo nutné. Jsem štíhlá, středně vysoká, mám světle hnědé oči i vlasy. Jasně, nejsem tak nápadná jako Joss. Ale vždycky jsem se v jejím stínu cítila v pohodě. Jsem radši „ta druhá“. Místo stříbřitě lesklých topů nosím pohodlné svetry s norským vzorem. V zimě, samozřejmě. Podle mě se ke studentce docela hodí. A když si k nim vezmu vypasované džínsy a kozačky s pořádným podpatkem, taky vypadám docela šik. Nebo si to alespoň myslím. Ale podle Jossina názoru je out absolutně všechno, co nemá pořádný výstřih a nesedí na člověku těsněji než vlastní kůže. Vzdorovitě jsem zvedla bradu a čelila jejímu nespokojenému pohledu. Ani za nic bych jí neprozradila, že pod svými džínami mám momentálně teplé nohavičkové kalhotky.

„Nazdar!“ ozvalo se najednou ode dveří obývacího pokoje. Joss nadskočila, jako by jí někdo za krk vylil kbelík studené vody.

„Bene! Co tady děláš?“

Muž na prahu byl Damienův bratranec. Studoval tady v Oxfordu informatiku a už pár měsíců u nich bydlel. Bezděky jsem se usmála, jako vždycky, když jsem ho potkala. Ben vypadal jako typický nerd. Vlastně skoro spíš jako nerdovská karikatura: měl ajťácké tričko s oranžovým nápisem $i \delta \Sigma \pi$ přes hrudník, brýle a rozježené vlasy. Zírala jsem na ten vzorec, nebo co to bylo, ale absolutně ho nechápala.

„Neměl se pro mě stavit Liam?“ zeptal se a zkrřížil si šlachovité ruce na prsou. Asi nevěděl, co jiného by s nimi měl dělat.

Joss vstala a založila si ruce v bok. „Samozřejmě. Už tady byl. Klepal u tebe na dveře a pak zase šel. Nemohla jsem tušit, že dokonce i dneska budeš chrápat až do odpoledne. Zřejmě jsi zase celou noc pařil.“

„Ani náhodou,“ prohlásil Ben. „Měl jsem na uších sluchátka. Jdu mu zavolat. Určitě bude víc v pohodě než ty.“

Odrasil se od veřejí a na okamžik zabloudil pohledem svým směrem. Asi uvažoval, jestli se má se mnou rozloučit. Pak si zřejmě řekl, že to není nutné, a zmizel.

„Příště si nařid' budíka!“ volala za ním Joss a pak se otočila ke mně. „Věřila bys tomu?“

„Uvědomuješ si, že s ním mluvíš jako jeho matka?“

„Blbost,“ vyštěkla mrzutě a mávla rukou. „Někdo se musí postarat o to, aby si našel práci. Jinak u nás bude trčet do třiceti.“ Klesla zpátky do křesla. „Damien má spolužáka, který naprogramoval mega úspěšnou appku a stal se společníkem *Saga World Games*. Nabídl se, že by Benovi firmu ukázal a případně ho zaměstnal.“

„Protože jsi ho přemluvila,“ usoudila jsem a úkosem se na ni podívala.

„No a? *Saga World Games* je skvělá firma a pořád roste. Ajták jako Ben by se jim určitě hodil.“

„A Ben má na to stejný názor?“

„Proč by neměl mít?“ Joss tázavě povytáhla obočí.

„Možná by se v životě chtěl věnovat něčemu smysluplnějšímu?“

Joss se rozesmála. „Hlavně to neříkej Liamovi. Taky jsem si tu jeho appku stáhla a teď bez ní nemůžu žít.“

„Myslela jsem, že nemůžeš žít bez Damiena,“ ušklíbla jsem se.

„Jasně,“ nepřestávala se smát a uhladila se pramen vlasů za ucho. „Mimochodem, ta appka se jmenuje *James*. Určitě jsi o ní už slyšela.“

Mávla jsem rukou. „Ještě jsem nenarazila na appku, kterou by člověk fakt potřeboval. Mně stačí můj notes.“

Joss obrátila oči v sloup. „Protože jsi zamrzla v Shakespearově době. No, co s tebou...“ S přehnaným povzdechem zvedla ruce. „Co kdybychom si objednaly pizzu a mrkly se na film. Třeba *Pretty Woman*?“

Ta nárážka mi neunikla. „Nepřichází v úvahu.“

„Nebuď tak upjatá, Febe. Měly bychom trénovat tvůj smysl pro romantiku, než úplně zakrní. Já u *Pretty Woman* vždycky bulím. Měla bys to taky vyzkoušet.“

Ušklíbla jsem se a pokrčila rameny. „Nemám potřebu bulet.“

„Uvidíme. Zavolej do pizzerie.“ Sama vyndala ze zásuvky laptop. „Já zatím nachystám promítání.“

Kapitola 2

Spokojeně jsem vzdychla a přitáhla si peřinu v květovaném povlečení až pod nos. Usínat ve svém bývalém pokoji v babiččině domě bylo příjemné, ale současně i nezvyklé. Nastěhovala jsem se sem poté, co jsem zdědila Hamleta i tenhle řadový domek ze světlých cihel. Stál na severu Oxfordu a měl křiklavě červené dveře. Místo šouravých babiččinyých kroků tlumených kobercem mi teď ale do usínajícího podvědomí pronikalo jen Hamletovo chrápání. Uvelebil se ve svém pelechu a zřejmě byl spokojený, že už nemusí do deště. Ztěžkla mi víčka a vůbec mě nerušilo, že vítr hvízdá mezi střešními taškami a občas vrhne do okna spršku dešťových kapek. Pod peřinou bylo teplo a já spokojeně zabírala... než se mi kousek od ucha rozřinčel mobil. Vyděšeně jsem se posadila a rázem byla úplně čilá. Sáhla jsem na noční stolek a přijala hovor. „Co se děje?“

„Už jsem na to přišla!“ Joss ječela stejně pronikavě jako předtím můj telefon.

„Prokristapána, Joss,“ zasténala jsem a padla zpátky na polštář. Večer s obrovskou pizzou, láhví vína a holčičím chichotáním byl dost náročný. Rozloučila jsem se, až když domů z hospody dorazil mírně navátý Damien. A teď už byla půlnoc. „Na co jsi přišla?“

„No přece na to, jak s námi budeš moct jet na lyže. Řešení našeho problému se jmenuje Liam!“

„Liam?“ zopakovala jsem zmateně.

„Ten Damienův kámoš, o kterém jsem ti vyprávěla. *Saga World Games*.“

„Jo, ten s tou appkou. Co je s ním?“

„Vytáhla jsem z Damiena, o čem se v hospodě bavili,“ hlásila Joss vítězoslavně. „Liam si na Vánoce naplánoval cestu do Vietnamu. V žádném případě totiž nechce být na svátky s rodinou.“

Ztěžka jsem si opřela hlavu o předloktí.

„Jen si to představ,“ pokračovala Joss. Jak jednou spustila, nedala se zarazit. „Liam měl přítelkyni, Charlotte. Chodili spolu už od střední. Ale před rokem mu ji přebral jeho starší brácha a teď mají oba přijet na tradiční rodinné oslavy svátků. To je přece dost nevkusné!“

„Jo, moc se to nehodí.“ Pocítila jsem s neznámým Liamem náznak soucitu. Zřejmě prožije Vánoce stejně osaměle jako já. Ale na rozdíl ode mě se bude válet na sluníčku.

„Celá rodina na chudáka Liama tlačí, aby do Vietnamu nelítal. Jak by to vypadalo? Bratr a Charlotte prý mají nachystané nějaké překvapení, rodiče mu slibují, že připraví jeho nejoblíbenější jídla, a babička se dala slyšet, že má slabé srdce a cítí v kostech, že už další Vánoce neoslaví, a chce mít všechny vnuky doma.“

„To zní hrozně,“ připustila jsem, i když ve skutečnosti bych taky chtěla mít rodinu, která by o mě tolik stála. „Ale co já s tím?“

„Febe, to je přece skvělá příležitost.“ Joss z rozrušení mluvila ještě rychleji než obvykle. „Liam se děsí toho, že bude muset celý týden sledovat, jak se Charlotte muchlá s jeho bráchou. Už se smířil s tím, že do Vietnamu nepojede, ale potřebuje garde. Přesněji řečeno – potřebuje fakeovou přítelkyni, aby si nepřipadal tak blbě. A ty potřebuješ prachy.“

„Hráblo ti?“

„Tušila jsem, že to řekneš. Ale pořádně si to rozmysli. Poskytneš Liamovi trochu duševní podpory. Místo toho, abys trčela sama doma, strávíš vánoční týden s Harrisonovými. Damien tvrdí, že jsou skvělí.“

„Myslela jsem, že si navzájem přebírají přítelkyně.“ Prohrábla jsem si vlasy a uvažovala, jak bych Joss tenhle nesmyslný nápad vymluvila.

„A na oplátku ti Liam zaplatí lyžařskou dovolenou.“

„Joss...“

„A psí hotel pro Hamleta.“

„Když už jsme u Hamleta,“ přerušila jsem ji, „daleko radši strávím Vánoce se psem než s nějakým mimoněm ze *Saga World*. Vždyt víš, že se neumím přetvařovat. Nedokázala bych poslouchat nudné řeči o appkách nebo nejnovějších videohráčích! A jak bych asi přesvědčila jeho rodinu, že jsme pár? Pamatuješ si, jak jsme se na škole přihlásily do dramátáku? Řekli mi, ať se nepřibližuju k jevišti, protože nejen že nemám talent, ale dokonce působím negativně na ostatní herce.“

„Přeháníš,“ uchechtla se Joss. „A podceňuješ Liama. Jsou horší mimoňové než programátor.“

Opovržlivě jsem si odfrkla. „Stačí mi Ben – chodící programátorské klišé. Jeho duševní rozhled se omezuje na binární kódy. Komunikační schopnosti převzal z Pythonu, největší svaly má na prstech a světlo na jeho pobledlý obličej dopadá jen ze dvou zdrojů – z počítačové obrazovky a potom, když se náhodou jde podívat, jestli jsi něco koupila, taky z ledničky. Dodneška na mě nedokázal promluvit ani slovo.“

„Líbíš se mu. Proto je tak mimo.“

„Před avatary by se takhle nestyděl.“

„Febe, všechno, co říkáš, dokazuje dvě věci. Zaprvé, že jsi plná předsudků. A zadruhé, že nedokážeš ocenit můj geniální plán. Nechci přece nic víc, než aby ses seznámila s Liamem a vydělala si na lyže. Nebo chceš, abych si myslela, že ti na našem kamarádství vůbec nezáleží?“

„To je vydírání!“

„Klidně si tomu tak říkej. Vyspi se na to a zítra si zase promluvíme.“

A vzápětí Joss zavěsila. Vztekle jsem zírала na mobil ve své dlaně. To má být vtip? Jak bych teď mohla usnout? Byla jsem rozrušená z toho, jak se mi Joss už zase míchá do života. Odjakživa si myslela, že ví líp než já, co je pro mě dobré. Vylezla jsem z postele a natáhla si tlusté vlněné ponožky. Po hustém šedivém koberci jsem došla ke dveřím a pak po schodech dolů do útulné kuchyně. Rozsvítila jsem a přes tričko na spaní si oblékla pestrobarevnou zástěru. Za půl hodiny se z trouby linula sladká vůně placiček. Rovnou jsem zadělala těsto na další plech. Ticho nového domova mě už netísnilo, naopak, uklidňovalo mi nervy. Mísení, hnětení a válení těsta v sobě mělo cosi meditativního. Vztek na Joss rychle odplynul.

Kapitola 3

„Čau, Febe.“ Damien mi krátce pokynul na pozdrav a pak se vrátil k otvírání láhve červeného vína.

„Ahoj,“ odpověděla jsem stejně stručně a zimomřivě si protřela paže.

Joss si moje gesto mylně vyložila jako nejistotu a přispěchala, aby si stoupla vedle mě. „Vypadáš skvěle,“ halasila a usmívala se od ucha k uchu.

Obrátila jsem oči v sloup a sedla si na židli u jídelního stolu. Joss mě celé odpoledne bombardovala telefonáty s jediným tématem – stylingovým poradenstvím. Vyhrožovala, že jestli se opovážím přijít v jednom ze svých nemožných ohozů, vlastnoručně mi ho serve z těla. Takže jsem si raději vzala přiléhavý modrý kašmírový svetřík. Byl sice nádherně hebký, ale na rozdíl od mých oblíbených svetrů s norským vzorem vůbec nehřál. Outfit jsem doplnila tmavými legínami a krátkou tmavozelenou sukní. Pořád ještě jsem nechápala, jak jsem mohla souhlasit s tou seznamovací schůzkou s Liamem. Cítila jsem se jako v show *Zoufalka hledá ženicha*. Aktéři setkání s potenciálním partnerem bývají upjatí a chovají se nepřirozeně. I když v našem případě by šlo jen o předstíraný vztah. Ovšem i tak si mě bude dotyčný Liam nepříjemně prohlížet a hodnotit, jestli se na daný úkol hodím. A já se budu stydět a patlat se

v nánosech trapnosti. Jenže bohužel už jsem nemohla couvnout. A nejen kvůli Jossině neodbytnosti. Musela jsem si přiznat, že bych na ty společné lyže opravdu jela ráda. Po náročném roce jsem si zasloužila trochu oddechu a zábavy, při které bych přišla na jiné myšlenky a nemusela se utápět v bolesti nad babiččinou smrtí. Ale nejen to – čím víc se blížily Vánoce, tím víc jsem si uvědomovala, že je nechci prožít sama.

Trhla jsem sebou, když se od dveří ozval zvonek. Joss proběhla kolem mě a ještě z chodby mi pohrozila prstem: „Neopovažuj se citovat Shakespeara. Pamatuj na to, co jsem ti říkala.“

Chovej se *sexy*, kladla mi na srdce. Rychle jsem uvolnila ruce, které jsem měla celou dobu zkrřížené, položila je na stůl a zhluboka se nadechla. Damien mě po očku sledoval, když jsem po několikáté zabloudila pohledem ke dveřím. Do Jossina chichotání se mísil uvolněný smích a já se neznatelně zachvěla. Nějak už ten večer přežiju. Vždyť jde jen o něco jako prázdninovou brigádu.

Joss se přihnala do kuchyně s plnou náručí aster, jirín a chryzantém. Vstala jsem, podívala se do dveří a spatřila úplně stejnou podzimní kytici. Poněkud škrobeně jsem se usmála a přistoupila blíž. Květiny klesly o kousek níž a já zalapala po dechu. Do těch jiskřivých zelených očí už jsem se jednou dívala. Dneska měl vlasy pečlivě učesané, ale dokonale symetrický obličej rámovalo pořád stejné obočí. Na rozdíl od našeho prvního setkání u vchodu do domu se netvářil nevrle. Naopak, na smyslných rtech mu pohrával příjemný úsměv.

„Ty musíš být Febe. Rád tě poznávám.“ Podal mi kytici, očima tékal po mé tváři a vyhýbal se přímému pohledu. Možná byl taky nervózní. Došlo mu, že už jsme se jednou viděli? Stálo mě dost přemáhání, abych si od něj kytici vzala. Proč mě tenhle chlap tak

vyváděl z rovnováhy? Pravděpodobně muselo jít o nějaký zkrat v mé hlavě. Vypadal jako modelové, kteří shlížejí z obrovských reklamních billboardů na lidi proudící po Picadilly Circus. Vůbec neodpovídal mým zažitým představám o programátorech. Klidně by mohl být hlavním hrdinou další akční hry od *Saga World*. Nepůsobil jako někdo, kdo se vyzná v algoritmech.

Vzchop se a neměj strach! Chláchol své chvějící se srdce, že nic brozného se dítěti má. Díky důvěrně známým slovům jsem se vzpamatovala, vzala si od něho květiny a podala mu volnou ruku: „Těší mě, Liame.“

Měl pevný stisk a příjemně teplou dlaň. Ještě chvíli jsem cítila její dotyk.

„Nazdar, chlape. Já kytky nedostanu?“ ozval se Damien, ležérně se opírající o kuchyňskou linku. Joss mezitím v horních skříňkách hledala další vázu.

„Ještě mi dlužíš pivní tácek z poslední hospody,“ namítl Liam. „Dokud ho nevrátíš, nebudou kytky.“

„Ty tvoje tácky.“ Damien protočil oči a ukázal na židli. „Posaď se.“

Ze všeho nejdřív jsem se musela zbavit daru. Přistoupila jsem k Joss a nacpala kytici do vázy, kterou konečně našla. Tenhle pugét Liama určitě přišel nejméně na čtyřicet liber. A Jossin zrovna tak. Zřejmě mu na dnešním večeru záleželo. Nebo měl tolik peněz, že mu bylo úplně jedno, co taková nádhera stojí. Joss mě nabrala loktem do boku a významně pohnula obočím. Vyčítavě jsem sykla a zakoulela očima. Měla mě upozornit předem, že Liam nemá s týpkou jako Ben vůbec nic společného. Damien naléhal, abychom už začali s večerí. Joss mě energicky postrčila ke stolu. Jako předkrm podávala bagetky, olivy a Damienovu vlastnoručně vyrobenou

pomazánku z paprik a sýru feta. Zrovna jsem si strčila do pusy první jednohubku, když mě Damien vyzval: „Řekni nám něco o sobě, Febe, aby mohl Liam posoudit, jestli zvládneš sehrát roli jeho přítelkyně.“

Sežehla jsem ho zničujícím pohledem a Liama naopak obdařila okouzlejícím úsměvem. „To zní dost jako pracovní pohovor. Jen mi není jasné, kdo si koho vybírá.“ V žádném případě jsem nechtěla působit jako zoufalka toužící po penězích. Bylo mi jasné, že tuhle absurdní večeri si moc neužiju. Ještě že mě doma čekala obří porce sušenek – budou se hodit na nervy.

Liam blýskl zelenýma očima a mně se zastavilo srdce. „Ten šílený nápad byl Jossin, pokud se nemýlím. Takže co kdybychom to nechali na ní a prostě si vychutnali večeri?“

Usmála jsem se. Za Liamovým dokonalým zevnějškem se snad dokonce skrývá docela milý chlap.

„No, Febe je ta, kdo potřebuje prachy,“ nedal si pokoj Damien. Joss ho pod stolem nakopla. „A Liam potřebuje přítelkyni.“

Liamovi byly takové řeči očividně nepříjemné. Rychle se zadíval na talířek s předkrmem. Neušlo mi, že se nepatrně začervenal.

V tu chvíli jsem pochopila, že nejde jen o to, že je tahle situace trapná. Celé se to zhoršilo tím, že se mezi nás vplížila atmosféra boje. Damien a Joss jasně vytyčili fronty. Já jsem ale chtěla, aby večer proběhl co možná nejpříjemněji.

„Myslím, že bychom měli nejdřív jen tak v klidu posedět. Liamův milostný život a stav mého konta můžeme probrat později.“ Dívala jsem se na Damiena, ale koutkem oka jsem postřehla, že mě Liam sleduje. „Možná jsi chtěl jen odvést pozornost od jídla. Pomazánka je výborná, ale minule jsi sliboval, že už do ní nebudeš cpát tolik česneku.“

Damien po mně blýskl očima. Chodit s ním do restaurací bylo za trest. Měl potřebu neustále všechny poučovat a vychloubat se svým kuchařským uměním. Podle vlastních slov se nestal vynikajícím šéfkuchařem jen proto, že je ještě lepším právníkem. Pokaždé se mu něco nezdálo. Steaky byly špatně propečené nebo mu vadilo něco jiného.

Liam zřejmě nesnášel chvástání stejně jako já. Okamžitě mi totiž přispěchal na pomoc. „Jasně. Co budeš podávat jako hlavní chod? Ten roastbeef byl minule dost tuhý, skoro až vysušený.“

„Že jste se ale dali rychle dohromady,“ zachichotala se Joss.

„Správný spojenec získaný v pravý čas rozhoduje o tom, jestli člověk zvítězí, nebo utrpí porážku,“ poznamenal Liam.

Zvědavě jsem nadzvedla obočí. „Tu moudrost máš ze svých videoher?“

Šibalsky se zašklebil a obratně si hodil do pusy olivu. „Možná.“

Jeho oči se jakoby náhodou setkaly s mýma a jejich zelený lesk se mi prohnal žilami jako roztavené slunce.

„*Kde netřeba jich, tam přátel dosti. A přítele kdo zkouší nepravého v čas nouze, hned má nepřítel z něho.*“ Ve zlomku sekundy předtím, než mě do žeber zasáhl Jossin loket, jsem si uvědomila, že jsem porušila svůj slib a citovala Hamleta. Liam zmateně zvedl obočí.

„Moment! Neviděli jsme se už jednou dole na chodbě? Taky jsi recitovala něco podobně komického. Co to bylo?“

Tentokrát mě Joss nakopla do kotníku. Pokoušela se mě umlčet, ale její snaha měla přesně opačný účinek. Proč bych si před Liamem měla na něco hrát?

„To byl Shakespeare,“ vysvětlila jsem klidně.

Překvapením mu zaskočilo. Rychle sáhl po sklenici vody. „Jak to, že ho umíš nazpaměť?“

„Studuju na Hertford College lingvistiku a literaturu. Se zaměřením na Shakespeara,“ dodala jsem a vzdorovitě se podívala na Joss.

Moje přítelkyně vzdychla a Liam vrhl tázavý pohled na Damiena, který rychle sáhl po sklenici vína.

„Tohle jsem myslel tím, když jsem říkal, že Febe žije ještě víc ponořená v minulosti než ty. Ty teskniš po Charlotte rok a Febe žije s chlápkem, který je mrtvý už čtyři sta let.“

Joss prudce odstrčila židli a vstala. „Čas na hlavní chod.“ Sesbírala talířky na předkrm a varovně se na mě zamračila. Mohla si ale ušetřit námahu, protože já jsem si rozhodně nehodlala nechat Damienovy hloupé vtipy líbit.

„Se Shakesparem nežiju, Damiene, ale studuju ho.“

„Upřímně řečeno, já vůbec nechápu, proč by měl ještě dneska někoho zajímat dramatik, který se už dávno odebral do literárního nebe,“ podotkl Liam. Veškeré mé dosavadní sympatie vůči němu byly rázem tytam. „Hodí se leda tak na mučení žáků ve škole,“ pokračoval a vůbec si nevšiml mých významně přimhouřených očí. „Vždycky jsem měl pocit, že na probrání Shakespeara by bohatě stačila jedna hodina.“

Takže se přece jen odkopal. Za dokonalou fasádou se skrývala ubohá prázdnota. Očividně neměl ani ponětí, že Shakespearovy do detailu promyšlené hry mají co říct i v moderní době. Vyklubal se z něj namyšlený ignorant.

Blýskla jsem po něm očima. „Kdo se spokojí jen s povrchním pohledem, těžko může jeho dílo pochopit.“

Liamovi pohrával kolem koutků úst ironický úsměv. „Je dobrý i k něčemu jinému než k pronášení citátů?“

„Nejsou pro každého.“

Opřel se lokty o stůl. „Každý věří ve smysluplnost svého oboru. Otázkou ale je, čím je konkrétní odvětví užitečné pro běžné lidi.“

Zvedla jsem obočí. „K čemu jsou užitečné onlinové blbosti?“

„Onlinové blbosti?“ Pobaveně potřásl hlavou. „Zřejmě se ve videohráčích moc nevyznáš.“

„Asi tak jako ty v Shakespearovi.“

„Febe, můžeš mi pomoci s jídlem?“ zavolala Joss z kuchyně v zoufalé snaze o změnu tématu.

„Tak co užitečného bych měl o tom týpkovi vědět?“ zeptal se Liam vyzývavě.

„Většina Shakespearových her se zabývá tématy, která svým posláním překračují dobu svého vzniku. Stačí se nad nimi jen zamyslet. Není to žádná věda.“

„To by na mě bylo moc složité,“ podotkl Liam s povytaženým obočím.

„Ani se nedivím. A teď by mě zajímalo, čím jsou užitečné videohry, když podle tebe musí mít všechno jasný přínos.“

Liam vzdychl, jako by si potvrdil svou domněnku. „Opravdu žiješ v jiném století.“

„Damienne!“ V Jossině hlasu se ozývalo rostoucí napětí. Damien se pobaveně usmíval, držel v ruce sklenici vína a pohodlně se rozvaloval na židli. Jen neochotně vstal a přešel do kuchyně.

„Videohry jsou zábava,“ vysvětloval Liam. „Kdysi jsi musela chodit do temných videoher, ale to se dávno změnilo. Hry jsou trendy a můžeš se jimi bavit kdekoliv. Proto jsou užitečné. Každý hraje. Pořád. Ale kdo by dnes četl Shakespeara? Bůhví, jestli ho četli tenkrát.“

Zvedla jsem ukazováček. „Shakespeare začal být jako významný spisovatel uznáván až dlouho po své smrti. V době svého vzniku

sloužily jeho hry jako zábava pro masového diváka. V divadle! Číst tenkrát skoro nikdo neuměl.“

Liam pokrčil rameny. „Dneska máš zábavu pořád s sebou – v mobilu. Do divadla nemusíš. Všechno důležité vidíš na obrazovce. A hlavně, na rozdíl od divadelní hry v těch mých můžeš zasahovat do děje.“

„To mohli tehdejší diváci taky. Když měli například pocit, že hercům na jevišti nejde šermování, vyskočili nahoru a předvedli jim, jak se to dělá.“

„Fakt?“

Zablýskl se v jeho očích zájem, nebo posměch? Neměla jsem čas na podrobnější zkoumání, protože se vrátili Joss s Damienem a pustili se do servírování hlavního chodu.

„Předpečený a pak zprudka dodělaný steak z plemene Galloway. Dokonale křehký,“ vychvaloval Damien svůj výtvar. „A k němu podáváme pečené brambory se zakysanou smetanou a karamelizovanou mrkví.“

„Přesně tak,“ dodala Joss, poslední talíř postavila před sebe a posadila se. „Co takhle změnit téma? Řekni nám něco o Charlotte a svém bratrovi.“

Liam ztuhl a vidlička mu zůstala stát na půli cesty k ústům.

„Znáte se už od střední, že? Taková doba. A pak se jen tak před rokem nechala sbalit tvým bratrem?“

„Tak nějak,“ zabručel Liam.

Damien si opovržlivě odfrkl. „Nechápu, proč ji konečně nenecháš plavat.“

„Asi ji pořád miluje,“ podotkla Joss a položila mi ruku kolem ramen. „Febe se dokáže do lidí dokonale vcítit. Falešnou přítelkyni zahraje perfektně.“

Setřásla jsem její ruku a cítila se trapně. Joss mě předváděla jako nový designový výrobek nadějného start-upu. A jako by to nestačilo, vložil se do toho Damien.

„Jestli chceš v Charlotte vzbudit žárlivost, tak se Febe nepotřebuje do nikoho vcítovat. Stačí, když bude sexy,“ prohlásil povýšeně.

„Vzbudit žárlivost?“ Prudce jsem odložila vidličku.

Joss zoufale klouzala pohledem od Liama k Damienovi a zpět. „Spíš bych řekla, že tam pojeděš jako morální podpora.“

Damien protočil oči „Charlotte by měla pochopit, že Liam je lepší partie a že se s ním neměla rozcházet.“

Nevěřicně jsem na něj zírала. Co je to za ženskou, pokud Liam předpokládá, že je schopná si bratry při nejbližší příležitosti zase prohodit?

Joss se rychle naladila na vlnu pojďme-vzbudit-Charlottinu-žárlivost. „Febe je *naprosto* sexy!“

Štůuchla jsem ji do boku. Večeře se pomalu, ale jistě měnila v katastrofu.

„Jenže neví, s kým se utká,“ zamumlal Damien s plnou pusou. V nastalém tichu jeho slovy vyzněla ještě nepatřičněji. Liam prudce odložil sklenici na stůl.

Joss vzdychla a zeptala se: „A s kým se utká?“

Damien bohorovně pokrčil rameny. „Charlotte je jasná desítka.“ Joss ho zpražila pohledem. Damien se sklonil hlouběji nad talíř. „Teda dřív určitě. Už jsem ji ale dlouho neviděl.“

Na alkohol mě moc neužije, ale teď jsem svoji sklenici vína vyprázdnila několika doušky až do dna. Mohla jsem čekat, že to tak dopadne. Liam s tváří z reklamního plakátu by se nespokojil s nikým horším než „desítkou“.

„Chtěl jsem jen říct, že Charlotte vypadá super. A ví to o sobě,“ pokračoval Damien a pošilhával po Joss. „Na tu nebude stačit milý úsměv.“

Hořely mi tváře. Buď díky vínu, nebo kvůli Damienovi, který dával nepokrytě najevo, co si o mně myslí. Samozřejmě jsem to tušila už dávno. Byla jsem pro něj nenápadná, nudná, šedá myš, zahrabaná do prastarých foliantů. Prostě nicka, kterou občas potkával doma v obýváku.

„Febe si poradí,“ zpražila ho Joss.

„Říkám to jen, aby věděla, do čeho se pouští. Liama bude tahle sranda stát dost peněz. Měl by za ně dostat adekvátní výsledek.“ Vyzývavě se na Liama podíval. „Tak jim řekni, co od té akce očekáváš.“

Liam pevněji sevřel příbor a podíval se na mě. Pak se ušklíbl a obrátil se na Damiena. „Proč by to nezvládla? Myslím, že je v pohodě.“

„Ale desítka to není,“ trval na svém Damien.

S chutí bych ho nakopla do holeně. Ale to bych se musela trefit, což by napříč pod stolem nebylo snadné. Joss to zřejmě udělala za mě, jak se dalo usuzovat z Damienova vyjeknutí a bolestivé grimasy. Nejradši bych vstala a šla. Damienovy přihlouplé řeči o stupnici ženské atraktivita mě urážely. Sevřela jsem rty. A jako by toho ponižování nebylo dost, přisadil si i Liam. „Osmičku zvládne bez problémů,“ prohlásil a usmál se na mě.

„Možná,“ souhlasil Damien. Už jsem jich měla plné zuby.

„Tak to by stačilo.“ Pomalu jsem odložila příbor na talíř s nedojedeným jídlem. „Myslím, že další zábavu v klidu zvládnete i beze mě.“

„Febe!“ vykřikla Joss.

Ale už bylo pozdě. „Když jsi tolik toužil po kytici, můžeš si tu moji nechat,“ otočila jsem se na Damiena.

„Tak se hned nerozčiluj,“ pokoušel se mě zadržet. „Byl to jen vtip.“

„Kterému jste se smáli jenom vy dva. Mně přišel trapný.“ Podívala jsem se na překvapeného Liama. Oči mu zeleně zářily.

„Nic ve zlém, ale kdybych tušila, že bude záležet na mých mírách, velikosti podprsenky a na tom, jestli dokážu dostatečně houpat zadkem, tak jsme si mohli tohle setkání ušetřit.“ Na rozloučnou jsem zaklepala na stůl. „Přeju hezký večer!“

Hotovo. Páni, Shakespeare by na mě byl pyšný. Joss mě dohnila až u dveří. Poskakovala jsem na jedné noze a obouvala si kozačku.

„Febe, počkej!“ Z očí jí čišely rozpaky. „Omlouvám se. Nevím, co to do Damiena vjelo.“

Bylo mi jí líto. Snažila se mi pomáhat, i když občas trochu nevhodným způsobem. Objala jsem ji. „Není to tvoje vina. Ale nenechám si líbit všechno.“

Když jsem zavřela dveře, rozběhla se zpátky do jídelny. Až na chodbu jsem slyšela její rozhořčený hlas. „Damiane, choval ses jako úplný pitomec!“

Obtočila jsem si šálu několikrát kolem krku a zamířila k zastávce autobusu. Po zádech mi přeběhl mráz. Nebylo to zimou, ale smutkem, proti kterému nemohla pomoci žádná šála na světě. Damien byl opravdu blbec, ale o to teď nešlo. Vánoce strávím s konečnou platností sama.

Vystoupila jsem na zastávce *Park Town* a docela se těšila na to, jak bouřlivě mě Hamlet přivítá. A taky na babiččín útulný domek, květované pohovky, police s knihami a na fotografie zachycující

momenty z jejího osmdesátiletého života. Užiju si Vánoce se psem a vzpomínkami na ni. Možná si koupím i malý stromek. A nesmím zapomenout na dárek pro Hamleta. Na samotu jsem zvyklá. Těch pár dní už nějak překlepu.

Kapitola 4

O týden později začal prosinec setrvalým mrholením a občas na deštník zabubnovaly i drobné kroupy. Hamlet se z procházek vracel úplně mokrá. Myslím, že jsme ven chodili z jediného důvodu – měli jsme pocit, že ten druhý to potřebuje. S Joss jsme mlčky dospěly k dohodě, že se o nepovedené večeri s Liamem nebudeme zmiňovat, ale obě nás trápily výčitky svědomí. Joss si vyčítala svůj hloupý nápad a mě mrzelo, že se kvůli mně pohádala s Damienem.

Stres jsem jako vždy řešila únikem ke studiu. Literární věda mě fascinovala odjakživa. Když jsem byla malá, předčítala mi mamka místo pohádek Shakespearovy básně. Svého času doprovodila ilustracemi dětské vydání jeho děl. Někdy mívám pocit, že ke mně promlouvá jeho prostřednictvím. Třeba že mi tímhle způsobem posílá vzkazy a uděluje rady. Svým způsobem je tak pořád se mnou. Vždycky se na svět dívala s nekonečným optimismem. To já tak úplně nedokážu. Ale když už mě dohánějí nepříjemnosti všedního dne, přenesu svoji mysl do světa nádherných her. Možná je to mé jediné skutečné potěšení.

Hamleta jsem ráno před odchodem na univerzitu odváděla k sousedce nebo k rodině z protějšího domu. Ta si ho už dřív brávala s sebou na víkendy, protože jejich děti milovaly psy. Na

společné dlouhé procházky jsme se vydávali až večer. Všude už byla tma a vlhko. Ještě že jsme mohli obdivovat vánoční osvětlení. Podél ulic byly rozvěšené zářící girlandy a na všech nárožích a náměstích stály vánoční stromky – od klasicky elegantních až po kýčovitě křiklavé.

Když jsem odcházela z Hertford College, cítila jsem vůni linoucí se z vánočního trhu v Broad Street. Do sladkého závanu mandlí a vafí se mísilo kořeněné aroma *pravých německých bratwurstů* a ten celek ve mně vyvolával pocity štěstí i melancholie. Dívala jsem se na světelné ozdoby, poslouchala sbory zpívající koledy a myslela na to, že babiččin domek letos postrádá jakoukoliv výzdobu. Nedokázala jsem dojít na půdu a hrabat se v jejích věcech.

Zaplašila jsem chmurné myšlenky a pokračovala v cestě z konzultace u profesora Delaneye do knihovny. Mám ráda police sahající až ke stropu, plné knih skrývajících esenci vědění celého lidstva. Nadechla jsem se soustředěné atmosféry a zamířila ke svému oblíbenému místu před velkým oknem s lomeným obloukem. V tomhle ročním období sice pohled na holé keře a omšelé staré zdi nebyl příliš povzbudivý, ale přesto jsem tady sedávala ráda. U vedlejšího stolku už seděla s laptopem moje spolužačka Dina.

„Že se taky ukážeš,“ přivítala mě tlumeným hlasem. „Zrovna jsem uvažovala, že ti zasednu místo.“

Zeširoka se na mě usmála. Světlé vlasy se zrzavým nádechem si sepnula do koňského ohonu, který jí sahal skoro až k pasu. Díky pihám na nose a mezírce mezi předními zuby mi připomínala Pipi Dlouhou punčochu.

„Profesor Delaney se mnou chtěl probrat moji seminárku,“ konstatovala jsem a protáhla se kolem ní k oknu.

„Ty už ji máš hotovou?“ vykulila oči. „Někdy tě fakt nesnáším.“

„Delaney si myslí, že jsem tak pilná proto, že nemám soukromý život,“ prohlásila jsem, vzdychla a klesla na židli.

„To mě moc neutěšuje,“ zabořila si Dina obličej do dlaní.

„Třeba ti pomůže tohle.“ Zkoumavě jsem se rozhlédla, vytáhla sáček se sušenkami vlastní výroby a schovala ho mezi stohy knih. Dina zpozorněla a napřímila se.

„Pronesla jsi dovnitř sušenky? Pecka!“ Jednu okamžitě ochutnala a teatrálně přivřela oči. „Hotová mana nebeská.“ Ještě nedojedla, a už sáhla po další. „Ale stejně, já jsem teprve v půlce. A to musím před prázdninami odevzdat další dvě seminárky. Se Zachem jsme se ještě ani nedohodli, kde strávíme Vánoce. Obě rodiny požadují, abychom jeli k nim. Nehledě na to, že ségry chtějí, abych s nimi absolvovala vánoční nákupy v Londýně. To teda bude zkouška nervů.“

Usmála jsem se. „V mém nudném životě nemají nákupy místo. Takže už ti je jasné, proč jsem svou práci stihla napsat tak brzy.“

„Prosím tě, přece taky musíš shánět dárky. Hlavně mi netvrď, že už je máš doma pečlivě zabalené.“ Zírala na mě, a kdybych řekla, že ano, nejspíš by mě praštila svým laptopem.

Pokrčila jsem rameny. „Moc jich nepotřebuju.“

Dina se odmlčela. Možná ze mě vycítila smutek, i když jsem se ho snažila skrývat. Osamělost má svá specifika. Například to, že se postupně odcizuju lidem s bohatými sociálními kontakty. A taky mám pocit, že nikam pořádně nepatřím. Jen se tak vznáším po světě jako téměř neviditelný duch. Chvilí se ozývalo jen chroupání, jak se Dina pouštěla do dalších sušenek. Pak sáhla po růžové láhvi a zhluboka se napila vody.

„Tyhle báječné sušenky vydají za všechny vánoční dárky,“ prohlásila s úsměvem.

Nestačila jsem odpovědět, protože jsem si všimla naší báječné knihovnice. Patřila sice k nejmilejším lidem na celé univerzitě, ale trpěla zcela zásadním odporem k sušenkám. Mezi knihami je nemohla vystát. Dina mi sáček rychle přistrčila. Stačila jsem ho schovat na poslední chvíli. Knihovnice se naklonila přes navršené knihy a spiklenecky zašeptala: „Febe, u východu máš návštěvu.“

„Návštěvu?“ Váhavě jsem ji následovala. Naše kroky skřípaly po dřevěné podlaze, když jsme co nejtíši procházely kolem studentů ponořených do objemných svazků.

„Čeká venku,“ sdělila mi, když jsme sešly po schodech dolů. „Nedal se odbýt,“ dodala a tázavě se na mě podívala.

Otevřela jsem dveře... a srazila se pohledem se známýma zelenýma očima. Srdce mi vyskočilo až do krku a všechny nervy v mém těle se zachvěly. Nedostala jsem ze sebe víc než tlumené zaskřehotání, které při troše dobré vůle mohlo připomínat „ahoj“.

„Tak přece jen mám kliku!“ usmál se Liam. „Dalo mi dost práce tě vystopovat.“

Překvapeně jsem na něj zírala. Zase měl na sobě petrolejovou motorkářskou bundu a tmavé džíny. Oblečení vypadalo na první pohled sportovně a ležérně, ale z každého kousku, od vlněné šály až po kožené boty, přímo číselo, že to jsou značkové a dost drahé věci. Každá z nich stála určitě minimálně tolik jako celá moje dovolená na horách. Sklouzla jsem očima zpátky k jeho obličeji. „Damien má moje číslo. Proč jsi prostě nezavolał?“

Pokřčil rameny. „Damien neví, že tady jsem.“

Tázavě jsem nadzdvihla obočí. Než jsem stačila cokoliv poznamenat, rozeplnul tašku, kterou měl přes rameno, a podal mi obrovskou bonboniéru s pralinkami. „Chtěl bych se ti omluvit.“ Nevěřící

jsem na něj zírala. „Doufám, že čokoládu máš radši než květiny. Třeba mi věnuješ pět minut.“

Držel mi pralinky před nosem. Proti své vůli jsem se musela usmát.

„Tak jo, chvílku na mě počkej.“ Vzala jsem si bonboniéru, zamkla ji do své skříňky na chodbě a oblékla si bundu.

„Tak jdeme.“ Zamířila jsem napřed po schodech do úzké kamenné chodby vedoucí na staré univerzitní nádvoří. V létě to tam mám ráda. Ze starých zdí knihovny, menzy s točitým schodištěm a kaple uprostřed pěstěného trávníku vyzařuje vznešený klid. V téhle roční době ale byla venku zima, foukal vítr a mžilo. Zimomřivě jsem se otočila k Liamovi. „Tak spust’.“

„Mrzí mě, co se stalo, Febe.“ Liam si schoval ruce do kapes. „Ten večer byl prostě jeden velký trapas. Damien to s tím rádoby vtipným hodnocením přehnal a já taky. Nechtěl jsem, aby sis připadala jako...“ Váhavě se zarazil.

„Jako šlapka na castingu do *Pretty Woman*?“ doplnila jsem suše.

„Ne!“ Prudce zavrtěl hlavou a povytáhl si límec bundy, aby mu nepršelo za krk. „To jsem říct nechtěl. Spíš, aby to nevypadalo, že sháním eskort. Panebože, to jsem moc nevylepšil.“ Rozpačitě si přejel dlaní po čele.

„To teda ne,“ usklíbla jsem se. Přitáhla jsem si šálu a zkřížila ruce na prsou.

„No jo,“ nadechl se Liam. „Chci říct, že jsem ten Jossin nápad nejdřív bral jen jako vtip. Ale musím přiznat, že bys mi jako moje falešná přítelkyně vážně pomohla.“

Nevěřicně jsem zírala.

„Víš, od té doby, co Charlotte chodí s Nelsonem...“ Zase se zarazil a pak mávl rukou. „Nejde jen o to, že se cítím jako podve-